

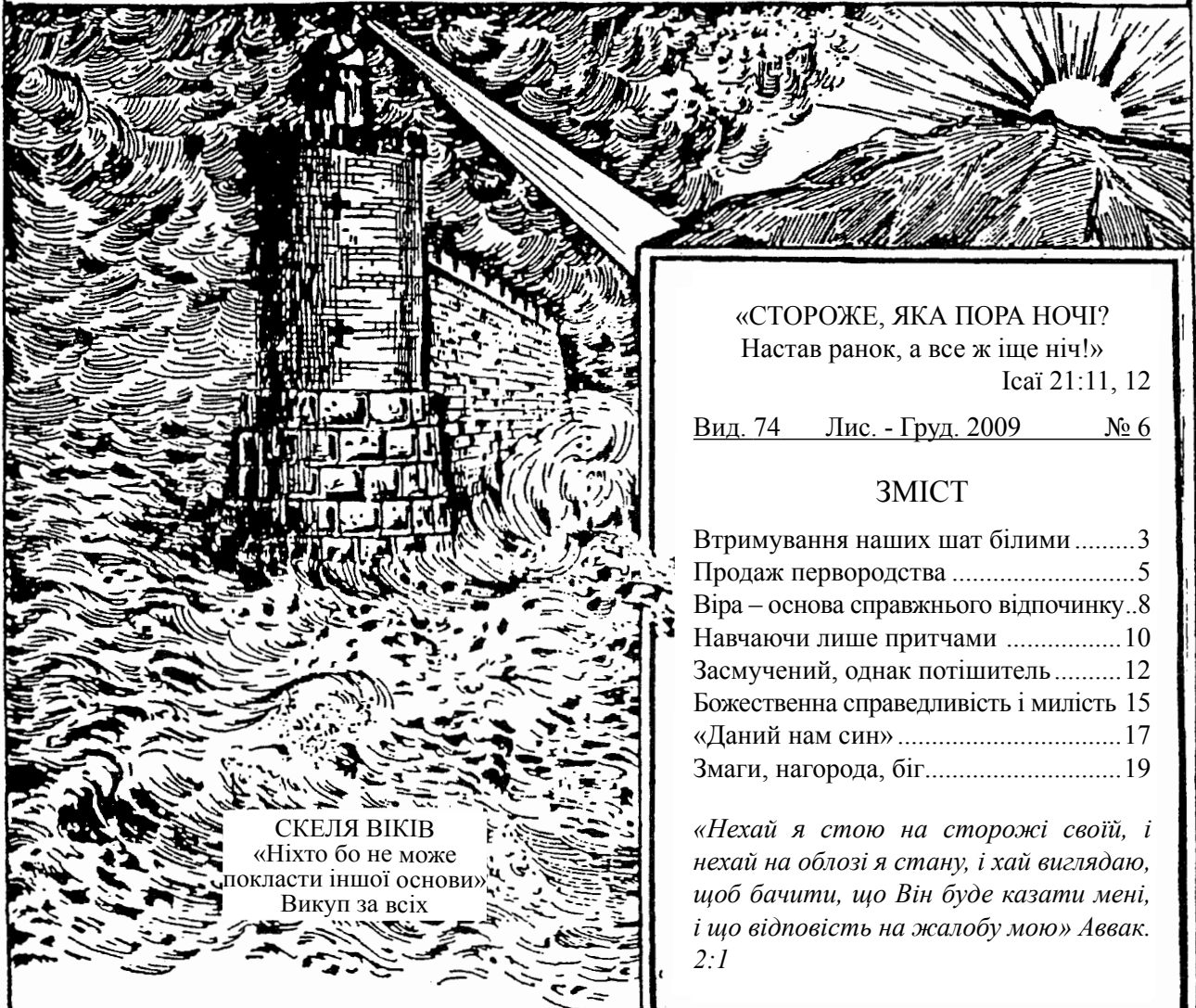

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 74 Лис. - Груд. 2009 № 6

ЗМІСТ

Втримування наших шат білими	3
Продаж первородства	5
Віра – основа справжнього відпочинку..	8
Навчаючи лише притчами	10
Засмучений, однак потішитель	12
Божественна справедливість і милість	15
«Даний нам син»	17
Змаги, нагорода, біг.....	19

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО НАШОГО РОЗУМІННЯ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

ВТРИМУВАННЯ НАШИХ ШАТ БІЛИМИ

«Переможець зодягнеться в білу одягу, а ймення його Я не змию із книги життя, і ймення його визнаю перед Отцем Своїм і перед Його Англами» (Об. 3: 5).

Хоча й були переслідування осіб, так як записано в Діях, рання церква як цілість спочатку не була об'єктом суворих проб. Але коли правда почала розповсюджуватися і набула ворогів (не лише з юдеїв, але й з греків), імператори і управителі намагалися догодити масам шляхом переслідування послідовників Ісуса. Судячи з того незначного, що ми знаємо, так само буде в недалекому майбутньому. Протягом довгого часу чиста правда була схована від людей, і у впливових колах гору взяла світськість з виглядом побожності. Але, без сумніву, в міру того як зближуються тривожні часи, які Святе Письмо провіщає для кінця цього віку, ті, хто міцно стоять за слово Господнього свідчення, можуть сподіватися, що під різними приводами їх робитимуть козлами відпущення.

Ми не здивуємося, якщо в межах кількох наступних років виникнуть численні переслідування проти всіх «дітей світла», котрі ходитимуть згідно з цим світлом. Іван, улюблений учень, в якійсь мірі ілюстрував, тобто представляв, останніх, які ще живуть, членів «малої черідки». Таким, без сумніву, було значення вислову нашого Господа: «Якщо Я схотів, щоб він позостався, аж поки прийду, – що до того тобі?» (Івана 21: 22, 23). Іван не позостався, але клас, який він в деяких відношеннях представляє, позостався – клас тих, котрі бачать очима їхнього розуміння видива і об'явлення, які Іван бачив в символах, в захопленні.

Існує багато причин для висновку, що хоча різні послання в другому і третьому розділах

Об'явлення були дані конкретно сімом церквам і стосувалися їх, в той же час вони властиво повинні мати ширше застосування до всієї церкви Христа (число сім представляє повноту, послідовність представляє різні епохи в історії церкви). Таким чином церква в Ефесі представляла б стан церкви за днів апостола, в час написання послань, тоді як Лаодикійська церква представляла б церкву наших днів, в кінці цього Євангельського віку. Інші церкви відповідно представляли б різні проміжні епохи між початком і сьогоднішнім.

Думати інакше означало б надавати цим сімом порівняно невеликим церквам Малої Азії більшого значення, ніж було б доречним, і натякало б на ігнорування інших церков, більших і більш впливових, ніж ці, як, наприклад, церкви в Єрусалимі, Антіохії, Коринті, Колосах, Филипах, Солуні і т.д. Крім того, подробиці послання, даного цим сімом церквам, стосуються і історично підходять всьому пережитому єдиною церквою Бога Живого, над кожним членом і гілкою якої Господь має опіку. Як бачимо, думка, що число сім означає повноту, підкреслена і в інших символічних зображеннях – в семи золотих свічниках, в семи зорях і т.д.

Три перших розділи Об'явлення містять особливі подробиці і загальні застереження не лише для місцевих церков, згаданих тут, але й для всіх «переможців». Вони стосуються не лише різних епох в історії церкви як цілості, але й різних класів в кожній епосі в історії церкви.

ВАЖЛИВІСТЬ ВТРИМУВАННЯ НАШИХ ШАТ НЕОСКВЕРНЕНИМИ

Слова нашого вірша, звернені до церкви в Сардах (або загально до тієї епохи церкви,

яка зображена в Сардах), пояснюються контекстом. В цій церкві був поганий стан справ, осквернення. Не було каяття за здійснені гріхи і не шукалося прощення від Господа.

В контексті говориться, що більшість церкви в Сардах не берегла своїх шат не оскверненими. Та «ти маєш і в Сардах кілька імен, що одержі своєї вони не споганили». Цими словами наш Господь, здається, підкреслює думку, що ніхто не осягне нагороду «високого поклику», якщо не берегтиме своєї одержі не опоганеною від тіла. Кожен, хто не здатний цього робити, не буде належати до класу переможців, якому буде дане це відбірне благословення. Той, хто хоче бути переможцем, мусить бути одягнений в білі шати. Ім'я кожного, хто наполегливо не добивається того, щоб берегти свою одержу чистою, буде змите. В зв'язку з цим ми пригадуємо слова того ж апостола Івана, що кров Христа омиває нас не лише від минулих гріхів, але й від всіх плям на шатах. Він говорить: «Кров Ісуса Христа... очищує нас від усякого гріха» (1 Івана 1: 7). Вона очищує нас від всіх ненавмисних недоліків, плям на нашій одержі. Кожен, хто таким чином не береже себе чистим, не буде «переможцем». Не будуть змиті лише імена тих, які слідкують за цією чистотою.

Щодо нашої здатності розуміти, тримаємо чи ні ми нашу одержу чистою, тільки сама особа може знати, до якої міри вона слідкувала за своєю поведінкою, підтримувала свій зв'язок з Господом і щодня критично розглядала життєві справи, випадки протягом дня і просила прощення за недбальства і проступки. Інші можуть здогадуватися, але вони не можуть знати. Всі ми маємо достатньо здорового розуму, щоб знати, які речі є добрими, а які поганими. Якщо погана річ здається не дуже поганою, це показувало б, що ми зростаємо недбалими щодо наших шат. Як наслідок, ми будемо мати менше зацікавлення правдою, менше зацікавлення дотриманням наших шат чистими, менше зацікавлення зібраннями молитов і т.д. Між такими і Господом постане хмара, а за нею прийде стан виснаження.

Вірні «переможці» пильнують і бережуть свою одержу чистою. «Одержі своєї вони не споганили», вони бережуть її «чистою від світу». Вони не хотіли, щоб гріх забруднював їх і

відділяв їх від Господа, але негайно просили і добивалися того, щоб дорогоцінна кров усувала кожну пляму. Вони так щиро опираються гріху і так прагнуть берегти свою одержу незаплямленою, що противник не має жодної влади над ними – «лукавий їх не торкається». Все це показує повне підкорення їхньої волі Христовій волі. Вони «померли з Ним», а тому не можуть добровільно грішити.

ТІЛЬКИ ДОРОГОЦІННА КРОВ МОЖЕ ОЧИСТИТИ

Очевидно, що більшість людей в Сардах були з класу великої громади, і вони мусили бути «чуйними» і «покаятися», бо не були в стані отримати найбільше можливе для них благословення. Цей принцип, очевидно, стосується не лише церкви в Сардах, але церкви загально. Речі, які треба перемогти, це труднощі на «вузькій дорозі». Ось труднощі, які роблять цю дорогу вузькою – всякий опір нашого тіла речам Божим, загальне протистояння з боку світу і пастки, які противник може понаставляти на нас. Любов до себе, популярність, світський успіх мусять бути переможені, як також любов до створених людьми віросповідань і теорій.

Як милостиво наш Бог подбав про те, щоб представити нас в шатах, які покривають всі недоліки минулого, в яких ми розкаялись, а також ненавмисні і мимовільні вади сьогодення! Під цим розпорядженням Господній народ може ходити так старанно, так обережно (на кожному кроці роздивляючись довкола), щоб берегти свою одержу незаплямленою від світу. Але, на жаль, як мало (якщо такі взагалі є) завжди, в усьому минулому їхньому християнському житті, жили згідно з цим високим критерієм, який єдиний гарантує збереження їхньої одержі чистою!

Розуміючи, що будь-яке відхилення від абсолютної чистоти серця означало б пляму, забруднення на шатах, ми могли б з великою тривогою запитати: – Чи є якась можливість усунути такі плями, чи забруднення, і добитися, щоб мої шати знову стали білими? Дяка Богу, є. Є шлях, яким плями і зморшки можуть бути усунені з наших шат, і вони залишаться знову такими ж білими і чистими, як на початку. Плями усуває дорогоцінна кров. Як гово-

рить апостол: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої».

РОЗСУДЖУЙМО САМІ СЕБЕ

Хоча всі наші зусилля не могли б усунути й однієї плями, яку може усунути тільки «дорогоцінна кров», однак добрим є, щоб, усвідомлюючи прощення нашого Господа і очищення наших шат, ми відразу старалися в покайній прикликати себе до порядку, інакше ми можемо сподіватися, що коли наш Господь очищуватиме наші шати у відповідь на наші щирі молитви, Він, однак, накладе на нас деяке покарання для нашого виправлення в праведності і для зміцнення нашого характеру в слабких пунктах. Апостол навчає цього, коли говорить: «Коли б ми судили [виправляли, карали] самі себе, то не були б судимі [піддані виправленню, каранню від Господа]. Будучи судимі, караємось від Господа, щоб зі світом не були засуджені» (1 Кор. 11: 31, 32, Дерк.).

Божа благодать не може допустити до небесної досконалості тих, хто не має шат незаплямленої праведності. Тому нам показано, що ті, хто не доглядав за своєю одежею і не беріг її білою, мусять пройти через суворі випробування, перш ніж зможуть в якому-небудь сенсі слова стати учасниками небесних милостей. Ці суворі випробування показані символічно як прання шат в великому горі.

Але щоб показати, що не каяття і не страждання очистять шати, особливо наголошено, що дієвою для очищення є «кров Агнця». Буде багато очищених, вибілених таким чином; і їхня одіж, забруднена тепер через стикання зі світом, буде очищена від кожної плями провини, коли вони, усвідомлюючи безумство своєї поведінки, з каяттям кликатимуть до Господа і скористаються Його допомогою.

Ми радіємо, що вони в кінці кінців співатимуть хвалу Господу і будуть втішатися Його чудовою благодаттю. Али ми зауважуємо, що навіть після того, як їхні шати були випрані до біла в крові Агнця протягом часу горя, вони не носили ніякої корони. Однак, остаточно отримавши перемогу, вони будуть обдаровані «пальмовим віттям» як символом їхньої перемоги через Христа. І хоча вони ніколи не зможуть належати до живого храму, Головою якого є Христос, нам сказано, що вони будуть слугами в цьому храмі. І хоча вони ніколи не сядуть на престолі, вони будуть високо привілейовані служити «перед престолом». Величні і славні привілеї належатимуть їм, але вони втратять велику «нагороду», продавши її за миску сочевиці теперішніх уявних переваг, хоча виявиться, що вони не можуть вдовольнити і принесуть гіркі наслідки. Чи може бути сильніший заклик до святості, до повного посвячення Його волі!

R4870

ПРОДАЖ ПЕРВОРОДСТВА

«Ісав... своє первородство віддав за поживу саму. Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення, відкинутий був» (Євреїв 12: 16, 17).

За стародавніх часів, а в деяких країнах ще й досі, первородство належало сину, який народився першим. При смерті батька найстарший син займав місце голови сім'ї; і майно, яке зазвичай складалося зі стад і отар, ставало його власністю. Але сьогоднішня лекція представляє нам первородство, яке включало набагато більше, ніж земне багатство. Воно включало спадщину деяких великих божественних обітниць.

Майно Авраама перейшло до Ісаака, інші члени сім'ї отримали свою частину від нього

і через нього. Авраам був дуже багатий, але власністю, яку він цінував більше за всі земні речі, була божественна обітниця, або угода, вчинена з ним – що особливе благословення Господа буде над його насінням, його нащадками; і що в кінцевому результаті всі племена землі будуть благословенні і обдаровані Божою ласкою через них.

Цю велику обітницю успадкував Ісак. На час нашої лекції він мав уже понад сто років і осліп. Він розумів, що настав час дати своєму спадкоємцю благословення, яке служило як записаний заповіт – звичай сьогоднішнього. Тому він сказав Ісаву, мисливцю, зготувати йому особливу страву з дичини; щоб таким чином приготуватися, аби отримати його благословення.

Ісак мав двох синів, Ісава та Якова – близнят. Ісав був старшим всього на кілька хвилин. Але ці близнята, на відміну від того, як звичайно є, були дуже несхожі. Ісав був волосатий і рудий, енергійний, сильний, мисливець. Яків був протилежністю цього – з гладкою шкірою, чорнявий, що в наметах сидів, тобто тримався дому, на відміну від мисливця. Здається, Яків успадкував риси свого батька, Ісав – жвавість своєї матері. Оскільки протилежні температури ладять найкраще, Ісак найбільше любив Ісава, тоді як Ребека, мати, найбільше любила Якова.

Спокійний, старанний Яків часто думав про велике благословення, яке Бог обіцяв його дідові Аврааму, частку в якому він, очевидно, упустив внаслідок випадковості при народженні – лише із-за кількох хвилин. Чим більше він думав, тим більше розумів значення цієї великої обітниці. Ісав, повний фізичної сили, навпаки, думав більше про приємності теперішнього життя і вважав божественну обітницю повністю другорядною і радше уявною.

Цим двом чоловікам було за тридцять років, не знаємо скільки саме. Ісав із задоволенням чекав своєї спадщини значної частини батькового багатства. Яків, упокорений своїм нещасливим народженням, був засмучений. Він любив сочевицю і часто готував щось для себе. Якось, саме коли він мав їсти, прийшов його брат Ісав, голодний, щойно повернувшись із полювання, і попросив у Якова сочевиці.

Тоді Яків, по суті, сказав Ісаву: «Ти маєш всі переваги. Я не маю нічого, крім цієї сочевиці. Якщо хочеш, поміняймося місцями. Ти можеш мати сочевицю, а я заберу перевагу». Ісав відповів: «Я втомлений до смерті, мені байдуже. Дай мені сочевиці». Яків відповів: «Однак я маю серйозний намір. Якщо ти присягнеш, що передаєш мені первородство, ми домовимося у цій справі, і сочевиця буде твоя». Легковажний Ісав присягнувся своїм первородством за миску поживи, і тим самим показав, що у нього немає ніякої особливої віри в Бога або в Його обітницю.

Минув час. Ісав одружився з поганською жінкою, коли йому було сорок років, а його батькові Ісаку – сто років. Трохи згодом настала розв'язка – передача благословення тому,

хто купив, на превеликий жаль і гнів того, хто цілком серйозно продав його.

Ребека, мати, чула вказівку Ісака Ісавові і згадала, що первородство було під присягою продане Якову, її улюбленцю. Вона пояснила ситуацію Якову і запевнила його, як матір, що він буде правий, видаючи себе за свого брата Ісава і отримавши благословення як його довірена особа, або представник. Вона приготувала м'ясну страву, яку любив Ісак, використала шкірки козенят, аби покрити шию і руки Якова, щоб таким чином батько міг прийняти його за Ісава. Коли він купив усі права Ісава, вона подумала, що буде правильним і одягнути його в одяг Ісава, і сказала йому, що вся вина за обман буде на ній. Вона взяла всю відповідальність на себе. Яків виконав план і отримав головне благословення.

Згодом прийшов Ісав зі своєю стравою з дичини, готовий порушити свою угоду, вчинену під присягою, і був дуже розчарований, коли взяв, що благословення було втрачене. Воно здавалося йому більш цінним, ніж тоді, коли він продав його. Хоча він і отримав від батька нижче благословення, у ньому палав дух вбивства до свого брата за дотримання ним умов і вимог продажу первородства.

ЗЕМНА ВТРАТА, ДУХОВНИЙ ВИГРАШ

Ця оповідь показує, що зацікавлення Якова благословенням первородства полягало не в дочасній, чи земній, спадщині, а в духовній обітниці, з якою вона була пов'язана. Він полишив свій дім і все майно, яке успадкував, і, без гроша, пішов працювати на свого дядька. Ісав міг мати все земне багатство. Яків, скрізь, куди йшов, ніс з собою обітницю привілею первородства, дану Аврааму. Це не могло бути відняте від нього. З цим він був багатий.

Св. Павло звертає нашу увагу на факт, що всі ці наслідки були передбачені Богом; і що при народженні цих двох чоловіків спеціально було проголошено, що старший повинен служити молодшому (Римлян 9: 10-13). Без сумніву, це божественне пророцтво скерувало Ребеку до опору і протидії Ісаковій любові до Ісава, яка спонукувала його дати благословення старшому сину, всупереч божественному пророцтву, яке говорило навпаки (1 М. 25: 23).

ЯКІВ – УЛЮБЛЕНИЙ, ІСАВ – МЕНШЕ ЛЮБЛЕНИЙ

Не наша справа захищати Якова та його матір за перекручення ними фактів – за обман Ісака. Не наша справа радити комусь іншому наслідувати їхню поведінку. Однак ми власиво повинні зауважити, що Біблія виразно говорить нам, що любляча Божа милість була з Яковом. «Полубив Я Якова». Він був улюблений із-за своєї шанобливої любові до Бога і великої, скріпленої присягою обітниці.

Якову ніде не дано ані слова осуду щодо цієї справи. Тому жоден вчитель в ім'я Господа не має права бути мудрішим, ніж те, що написано в Божому Слові. Навпаки, Ісав є повністю осуджений і названий безбожник і блудник, тому що він продав своє первородство за миску поживи чи з якихось інших міркувань. Любов Якова до первородства виставлена нам для наслідування. Ісава безтурботність виставлена нам як застереження, що коли хтось із нас легковажить своїм первородством, то не лише втратить його, але втратить Божу ласку (Євреїв 12: 15-17).

ЛЕКЦІЯ З ВТРАЧЕНОГО ПЕРВОРОДСТВА

Апостол звертає нашу увагу на факт, що пережите цими двома чоловіками в давнину було задумане Господом як образ. Природне насіння Авраама дійсно повинно мати благословення, представлене Ісавовим благословенням, але духовне насіння Авраама повинно мати більше благословення, зображене в спадщині Якова. Земне насіння успадковує земне благословення. Духовне насіння віддає всі свої земні права, щоб мати змогу бути власником духовних обітниць, про які природний чоловік не дбає.

Апостол вказує, що це не стосується просто природного ізраїльтянина, а всіх, хто, отримавши привілеї і нагоди стати співспадкоємцями з Христом в Його Месіанському царстві, любить приємності цього світу. Такі є представлені як ті, що продають своє первородство на духовному рівні за миску поживи – земну вигоду.

Обітниця Авраама все ще є обітницею, і тільки обітницею, даною Всемогутнім. Месія є насінням Авраама, через яке мусять прийти всі Божі благословення. Ісус є Головою, а церк-

ва – членами тіла, як підкреслює св. Павло: «А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за [Авраамовою] обітницею спадкоємці» (Гал. 3: 29).

Спершу нагода бути цим духовним насінням прийшла до юдея, але переважна більшість полюбила і покладалася більше на речі теперішнього життя. Небагато полюбили і поклалися на Ісуса і стали Його послідовниками. Після того, як двері до цього «високого поклику» були широко відкриті поганам, наслідки були такі самі: багато хто полюбив теперішнє життя, мало хто оцінив речі поки що невидимі.

Для небагатьох святих, представлених в Якові, досягнути це життєве право означає пожертвувати себе, втратити земні приємності – відмовитися від них для інших, котрі люблять теперішній світ. Для інших це означає здобути миску поживи – земні вигоди теперішнього часу – і втратити велику нагороду, яку Ісус порівняв з «дорогоцінною перлиною», для здобуття якої ми повинні бути готові продати все, що маємо, щоб отримати частку в Месіанському царстві, яке незабаром повинно благословити Ізраїль і весь світ.

Ніхто не може продати своє первородство, крім того, хто його має. Отож в прообразі це стосується тільки посвяченого Божого народу. Лише ті, хто був зачатий святим Духом, мають первородство в найвищому сенсі. І лише вони могли продати його за миску поживи. Світ може боротися за різні свої нагороди і перли і певною мірою є виправданий, чинячи це, тому що він не має нічого іншого.

Але духовно зачаті спадкоємці божественної обітниці стали такими, пообіцявши абсолютну відданість Господу та принципам справедливості й милосердя. Вони мусять постійно саможертвовно йти слідами Учителя, інакше вони не можуть розділити з Ним славного наслідку. Лише ті, хто досягнув частку в царстві, матимуть частку в його чудовій праці благословення і підняття людства. Тож, як закликає апостол, скиньмо всякий тягар і гріх, що обплутує нас, та й біжімо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами в Євангелії, дивлячись на Ісуса, Засновника нашої віри, аж доки Він стане її Завершителем. R5198

ВІРА – ОСНОВА СПРАВЖНЬОГО ВІДПОЧИНКУ

«Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували» (Євреїв 4: 3).

У нашому вірші св. Павло згадує факт, що закон забезпечував юдею фізичний відпочинок сьомого дня тижня, сьомого року і сорок дев'ятого та п'ятдесятого року; і що ці Суботи були образом кращого відпочинку. Він підкреслює, що всі, хто вірить в Христа, входять до відпочинку і таким чином дотримуються постійної Суботи. Як нові створіння ми відпочиваємо весь час, якщо це так, то ми перебуваємо в Господі та в Його обітницях.

Апостол говорить, що для відпочинку необхідна віра. Він розповідає нам, як скористатися тим, що Бог вже забезпечив нам. Він показує нам, що Бог дав обітницю Аврааму, і вони були повторені Ісаку та Якову. Бог оголосив Свою ціль мати особливий, святий народ і пообіцяв Аврааму, що благословення світу настане через його Насіння, з котрого буде складатися цей вибраний народ. Обітницю були великими і цінними.

Авраам повірив у послання і радів. Він відпочивав. Він не знав способу, яким Бог спричинить це благословення, але він мав обітницю Бога, підтверджену Його клятвою. Тоді йому не потрібно було знати про Господа Ісуса, тобто про план спасіння. Він мав повний відпочинок в повній вірі Богу, і так було з багатьма його нащадками, які виявляли таку саму віру, як Авраам. Ісак, Яків та багато пророків, включаючи пророка Давида, таким чином довіряли Богу. Їхні писання показують, що вони були повністю в згоді з Богом. Вони усвідомлювали, що Він вчинив милостиве приготування на майбутнє, і що це приготування було для світу загалом, однак вони знали, що повинні отримати «краще воскресіння», ніж воскресіння світу. Вони мали відпочинок віри в цих речах, які Бог ще не завершив.

Наш Господь Ісус оголосив, що Авраам бачив Його день і тішився. Він не бачив цього своїми природними очима, але очима віри. Він бачив день, в якому Христос, Котрий помер за всіх людей, підніматиме людський рід, піднімаючи світ з гріха та смерті – спочатку вишуючи Свою наречену, а остаточно спричинюючи поширення Божого благословення на

кожне створіння. Саме це Бог обіцяв Аврааму: «І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі». Авраам тішився, і кожен інший, хто бачить це, тішиться. Авраам із задоволенням бачив, що повинно настати велике благословення для його нащадків, а через них для світу. Він не бачив Божого плану виразно, як бачимо ми, але він бачив достатньо, щоб радіти (Івана 8: 56).

ЗРОСТАЮЧЕ СВІТЛО І БІЛЬШІ ВИПРОБУВАННЯ

Повертаючись до нашого часу, бачимо, що більше світло, більший привілей приводить до більших у багатьох відношеннях випробувань віри. Авраам був випробуваний тим, що йому було сказано принести в жертву його сина Ісака. Він знав, що обітницю мають виконатися в його сині, але він сказав: «Моя справа бути слухняним; Бог може підняти мого сина з мертвих. Це не захитає моєї віри у виконання Божого плану».

Ми, в Євангельському віці, не почули Божого голосу, який промовляв би до нас вголос, як промовляв до Авраама. Але ми живемо в час подальшого розвитку великого плану Бога. Він послав у світ Свого Сина, Котрий стався тілом і перебував між нами, і Котрий помер, «праведний за неправедних».

Невіруючі твердять: якщо б Ісус був Божим Сином, Він не помер би. Але справедливість тримала людський рід у заставі, і його справа була б безнадійною, якщо б не був даний Відкупитель. Отож очі віри сьогодні здатні охопити Божі цілі повніше, ніж міг Авраам. Однак ми не знаємо, чи наша віра є більшою, ніж його, бо навіть якщо ми маємо більше проб і труднощів, ми також маємо більше нагод і більше світла. Авраам мав повну віру, повне довір'я до Бога, і ніхто не міг мати більше від цього.

Господній народ теперішнього часу вірить, що людство повинно бути звільнене від гріха та смерті. Деякі мають більше знання, ніж інші, і більшу пробу; деякі, котрі мають менші здібності, не можуть витримати такі суворі проби, і не можуть так повно радіти. Але всі можуть мати той самий відпочинок,

який мав Авраам, – відпочинок віри в Бозі. Бог обіцяв Своїм святим воскресіння до слави і честі та благословення. Але вони поки що не є дійсними. Тепер ми маємо лише присмак цієї спадщини. Віра повинна тріумфувати і усвідомлювати, що Бог може привести нас до того славного стану, який Він обіцяв; і Він приведе, якщо ми є вірні. Кожен матиме відпочинок пропорційно своєму знанню та вірі. І найбільш освічені і малограмотні можуть мати цей відпочинок, якщо тільки вони вірять Богу.

ВІДПОЧИНОК ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ВІРИ

Відпочинок, до якого ми ввійшли, не є нашим кінцевим відпочинком. Якщо ми маємо віру сьогодні, ми можемо мати відпочинок сьогодні. Якщо ми втрачаємо віру, то втрачаємо також відпочинок. Але нас чекає досконалий, постійний відпочинок. Бог обіцяв нам певні великі та цінні речі. Він є нашим Творцем і нашим Отцем, і бажає зробити для нас те, що обіцяв. І станеться згідно з нашою вірою – більше віри, більше відпочинку; менше віри, менше відпочинку. Ті, хто є в згоді з Богом, вірять Його свідченню.

Це не означає, що всі, котрі були Божими дітьми, вірили в увесь божественний план, бо ми бачимо, що це не було можливим. Дехто мав більшу нагоду вірити, а дехто мав меншу. Ми, хто живе сьогодні, маємо набагато більшу перевагу, ніж ті, хто жив до наших днів. Тому наша проба приходить не стільки з браку знання, скільки вона є пробою віри в Бога і слухняності світлу, тепер даному нам. Маючи цей великий потік світла, дарованого тепер, при закінченні цього віку, наша віра повинна бути дуже міцною, і ми повинні старатися постійно збільшувати її через здобування всього належного тепер знання. Ми повинні зростати у вірі, зростати в благодаті, зростати в знанні і зростати в любові. Ми входимо до глибшого і розумнішого відпочинку, якщо використовуємо засоби, які Господь приготував для нас. Якщо ми дійсно віримо, то покажемо нашу віру ділами, які є в згоді з нею.

У Святому Письмі слово вірити означає набагато більше, ніж просто визнавати якийсь факт чи істину. Великою істиною для всіх нас є те, що Біблія називає Євангелією, до-

брою звісткою. Віра, згадана в нашому вірші, є вірою в цю Євангелію: ми, хто вірить в Євангелію, входимо до відпочинку. В яку Євангелію ми віримо? Вона містить всі риси Божої любові і милості до нас як зіпсутого роду – Його пропозицію вічного життя через Христа, з усіма благословеннями, які з цього випливають. Для церкви Євангелія – добра звістка – містить також пропозицію до співпадкості з Христом у царстві.

Хтось може розумом мати віру в ці обіцяні благословення, але не ввійти до відпочинку, згаданого в нашому вірші. Проте очевидно, що не цю форму віри має на увазі апостол. До якої міри особа визнає ті факти, приймає їх і поступає відповідно з ними, до такої міри вона входить до відпочинку. Якщо хтось вірить частково, то пропорційно цьому він відпочиває; якщо він вірить більше, він більше відпочиває; якщо він вірить досконало, він має досконалий відпочинок і покаже свою віру ділами. Євангельське послання таке чудове, що кожен, хто вірує в нього, бажатиме скористатися його благословеннями. Якщо представлена нагода стати співпадкості з Ісусом до божественної природи, і розум може збагнути цю пропозицію, то той, хто не приймає такої пропозиції, дійсно був би нерозумним. Отже кожний, хто не приймає, той не вірить (в тому сенсі слова, який вжитий у нашому вірші). Всі, котрі дійсно вірять, приймуть таку пропозицію і ввійдуть до відпочинку вірою.

СЕРДЕЧНА ДОВІРА Є ІСТОТНОЮ

Вислів з нашого вірша «ми, що ввірували» натякає, що віра має досягнути серця і таким чином впливатиме на нашу життєву поведінку. А інша частина вислову «до відпочинку входимо» натякає, що до того, хто ввірував, відпочинок приходить поступово. Спочатку він повірив, а повнота відпочинку є станом, який досягається поступово, в міру того, як його віра стає міцнішою, а він вчиться повніше оцінювати те, що прийняв.

«Серцем віруємо», а не тільки головою. Це не просто віра розумом. Коли ми приймаємо Євангелію як факт і повністю вникаємо в це, ми відразу починаємо мати якусь міру цього відпочинку, і коли через випробування ми

вчимось, яким правдивим є Господь щодо всіх обітниць для нас, відпочинок стає глибшим і більш постійним. Спочатку віра була повною вірою в послання Бога;

але коли ми зростаємо в благодаті і знанні Бога, наша віра (і, відповідно, наш відпочинок) стає міцнішою і більш утвердженою. R5433

НАВЧАЮЧИ ЛИШЕ ПРИТЧАМИ

Мт. 13: 34, 35, 55

«Слова, що Я їх говорив вам, то дух і життя» (Івана 6: 63).

Сьогоднішній вірш говорить: «Це все в притчах Ісус говорив до людей, а без притчі нічого Він їм не казав, щоб справдилось те, що сказав був пророк, промовляючи: «Відкрию у притчах уста Свої, розповім таємниці від почину світу».

Дослідники і вчені, які вивчають Біблію, загалом висловлювали здивування, що Великий Учитель, в згоді з цитованими вище віршами, завжди говорив до людей символічною мовою, «загадками», значення яких вони рідко розуміли. Інші вірші повідомляють нам, що причиною було те, що справжнє запрошення не було задумане для звичайного натовпу, а лише для посвячених.

Для тих, котрі прийняли Господа як Спасителя, і котрі взяли на себе обітвірності, який вимагався, що будуть іти Його слідами аж до смерті, – були обдаровані особливим просвітленням, як написано: «Вам дано пізнати таємниці Царства Небесного, а стороннім ці речі сказані в притчах, щоб вони не могли побачити і зрозуміти».

Просте пояснення справи полягає в тому, що розуміння духовних речей було б радше шкідливим, ніж добрим для тих, котрі не зачаті духовно, – для тих, котрі не повністю посвячені божественній волі. Але з точки зору, яку ми колись приймали, і яка виражена всіма віровченнями середніх віків, жодне з пояснень не було б логічним, тому що, згідно з цими віровченнями, лише вибрані повинні бути спасенні, всі не вибрані повинні загинути, а вибраними будуть лише ті, котрим дозволено зрозуміти речі щодо небесного поклику.

Вся справа проясняється, коли ми усвідомлюємо різницю між спасінням світу до людської природи протягом тисячолітнього Месіанського правління і спасінням, приготаваним для вибраних, покликаних протягом

цього віку, і особливо навчених і керованих, щоб чинити своє покликання та вибрання міцним.

АПОСТОЛИ – МОВНЕ ЗНАРЯДДЯ ІСУСА

Вважалося, що доктрини християнства краще можна добути з писань апостолів, ніж з промов Ісуса, які подані в Євангеліях. Це твердження досить правдиве, і причина цього явна, а саме: слова Ісуса були звернені в основному до натовпу, а коли Він звертався до учнів, то навіть з ними не міг обговорювати глибокі, духовні правди, бо вони не були зачаті святим Духом, а тому не могли розуміти духовних речей. Сам Ісус проголосив: «Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести».

В одному випадку слова нашого Господа були настільки глибокі, настільки образні, що багато Його послідовників полишили Його, кажучи: «Жорстока [важка] то мова! Хто слухати може її?» (Івана 6: 60). Цією мовою було: «Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя». Цей вислів може розуміти Божий посвячений і духовно просвітлений народ, але ніхто інший, навіть тепер, не може його зрозуміти. Св. Павло пояснює причину цього, говорячи: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа... і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються духовно» (1 Кор. 2: 14).

«ЯК ВИ ПРОСВІТИЛИСЯ»

Св. Павло дає ключ до цієї ситуації в одному зі своїх послань, говорячи: «Як ви просвітилися й витерпіли запеклу боротьбу страждань» (Євр. 10: 32). Це отримане просвітлення було зачаттям зі святого Духа. Так само апостоли в день П'ятидесятниці отримали просвітлення розуму, яке зробило їх здатними розуміти Божі речі, так, глибокі речі

Божі; бо Він дав нам Свого Духа, «щоб знати про речі, від Бога даровані нам» (1 Кор. 2: 12).

Ісус мав на увазі ту ж думку, коли заявив, що були деякі речі, які Його учні не могли зрозуміти у той час, але зрозуміють пізніше, бо Він пошле святого Духа, який пригадає їм усі речі, які Він говорив, і покаже їм речі майбутні (Ів. 14: 26; 16: 13). Це стосувалося не лише апостолів, але усіх членів тіла Христа впродовж цього віку. Кожен, хто представив своє тіло живою жертвою, був прийнятий великим Заступником і представлений як частина Його власного приношення; тоді той, хто складає приношення, був зачатий святим Духом, щоб бути новим створінням у Христі.

Для цих нових створінь дано вислів: «Усе ваше, ви ж Христові, а Христос – Божий». Для них Біблія має обітницю: «[Він], що має настати, звістить вам». Вони мають бути керовані до всієї правди, коли вона стане своєчасною. Для них Боже Слово є скарбницею, з якої під керівництвом Духа мусить виноситись «нове та старе», коли воно стає «харчем у пору» (Кул.) для «товаришів по вірі» (Кул.).

НЕМОВЛЯТА В ХРИСТІ ТА МУЖІ

У цьому ж напрямку ми зауважуємо факт, що навіть духовно-зачаті нові створіння мусять чинити поступ в оціненні духовних речей. Апостол переконує таких, щоб «немов новонароджені немовлята, жадали щирого духовного молока [Слова], щоб ним вирости». І це зростання необхідне, якщо вони хочуть досягнути співпадкості в царстві. Однак апостол знову наполягає, щоб кожен старався не залишатися немовлям, а ставати мужем і вживати «страву тверду» божественної правди. Стаючи мужем, він стає освяченим, розвиненим як нове створіння, наповненим Духом і «до всякого доброго діла готовим» через знання Божого слова.

Для нашого Господа мусило бути важкою справою, щоб, навчаючи, триматися правила, яке Він дав Своїм учням, а саме, щоб «бути мудрими, як вужі, та тихими, як голуби» (Кул.). Оцінюючи божественний план повністю, цілковито, Він, мабуть, часто мав палке бажання розповісти Своїм улюбленим послідовникам більше таємних і глибоких ре-

чей божественного плану, ніж вони були здатні оцінити.

СЛОВА – ТО «ДУХ І ЖИТТЯ»

Тепер наш вірш: «Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя». Тут було ще одне старання вселити Своїм дорогим учням думку, що вони не повинні приймати Його слова надто буквально, а повинні шукати глибшого значення. Більше того, їм треба було пам'ятати, що вони не можуть сподіватися здобути це глибше значення, доки Учитель не вознесеться. Він сказав: «Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його»; «не було бо ще Духа на них, – не був бо Ісус ще прославлений» (Івана 16: 7; 7: 39).

Ісус не був прославлений, тому що Його прославлення не могло відбутися до Його воскресіння і, в повнішому сенсі, до Його вознесіння до Святаї Святих на Висоті, щоб там з'явитися в присутності Бога за нас – щоб вчинити застосування заслуги Своєї жертви за тих, котрі посвятилися йти Його слідами.

Тому апостоли та інші з церкви, після того як вони просвітилися, зрозуміли значення цього вірша, що слова Ісуса були духовними і могли бути зрозумілі тільки для тих, котрі мають духовний ключ, просвітлення святим Духом.

Слова Учителя були «словами життя» в тому сенсі, що вони виражали велике послання умов, на яких ми можемо мати вічне життя і стати Його співпадкостями. Хоча апостоли пояснюють філософію божественного плану дуже детально і згадують більше, ніж Ісус, однак в Його словах ми знаходимо саму сутність, або серцевину, Євангелії. Умови учнівства ніде не викладені більш старанно, ніж у словах Ісуса, тому що учні могли зрозуміти, що означають образи самозречення, несення хреста і слідування Його слідами, навіть якщо вони не розуміли філософію виправдання, освячення, вибрання та божественного передбачення.

З Ісусових слів (ясніше, ніж зі слів будь-кого іншого) ми черпаємо думку про «воду життя» і про те, як вона тепер є в Його послідовниках «джерелом» правди, милості і вічного життя. Ніде більше ми не знаходимо яснішого загального вислову, що Отець має

життя в Собі і обдарував Сина життям у Собі, і що Він може розділити це життя зі Своїми учнями – з кожним, з ким захоче. Таким чином, як говорить св. Павло, слова цього спасіння, яким ми втішаємося, спочатку були сказані на-

шим Господом. Він також проголосив, що Ісус вивів на світло життя і нетління, зробивши таким чином різницю між загальною нагородою вічного життя, яке буде дане світу, і особливою нагородою, яка буде дарована церкві. R5087

ЗАСМУЧЕНИЙ, ОДНАК ПОТІШИТЕЛЬ

1 Мойсея 40 та 41

«Бог смиренным дає благодать» (1 Петра 5: 5).

Йосип добре міг би бути образом молодих людей часів Старого Завіту. В деяких відношеннях Він був би образом для будь-якого часу. Однак потрібно зробити різницю, Йосип жив до часу духовного зачаття, а тому був просто природним чоловіком, не християнином. Він жив перед часами Біблії, перед часом проповідання і часом Недільних шкіл. Він просто успадкував від свого батька міцну віру в Бога Авраама, Котрий обіцяв, що в кінці кінців на всіх людей повинно прийти благословення через потомство Якова. Йосип, котрий був одним з цієї родини, шанував Бога і старався жити покійно, шляхетно. Його вірність Богу і довір'я Божій обітниці служили кермом, яке скеровувало і направляло всі справи його життя. Все, що він робив, було з огляду на те, щоб подобатися Богу і заслужити Його схвалення.

Можливо, того часу така вірність була рідкістю, як і сьогодні, і Йосип був нагороджений просуванням на найвище становище в домі його пана – становище управителя. Його добросовісність привела до того, що він став старанним, ощадливим і мудрим; і його пан міг і довірив усе його турботі. Молоді люди такого типу, як Йосип, сьогодні скрізь дуже ціняться – так, їх цінували в кожний період світової історії – гідні довіри, вірні, ощадливі, мудрі люди; і всі ці якості супроводжуються побожністю – вірою в Бога і усвідомленням відповідальності перед Ним.

Але саме на висоті Йосипового успіху, прийшла біда. Його непохитність у відстоюванні принципу розлютила його господиню. Вона неправдиво звинуватила його, і він був кинений у в'язницю, і представ винним у гидкому злочині, невірності своєму пану і благодійнику. Хоча весь час він був невинний, про це знав лише Бог і він сам. Противник так

уклав обставини, що доказ виявився таким сильним, що вина Йосипа не підлягала сумніву. Поет Шекспір підкреслив цю особливість людської слабості словами: «Пекло не є таким лютим, як відкинута жінка».

Яким дивним виглядає, що Бог дозволив, щоб така страшна біда впала на життя того, хто старався ходити дорогами праведності! Ми можемо уявити, як Йосип запитував, чому це зло прийшло на нього, і говорив разом з пророком: «А тепер ми вважаємо пишних щасливими, і ті, хто вчиняє безбожне, будуються та випробовують Бога, і втікають; тоді як ті, хто старається жити праведно, зазнають переслідування».

Але Йосип, очевидно, не дозволяв собі ставити під сумнів мудрість божественного провидіння, яке запровадило його у в'язницю в Єгипті, як не дозволив собі сумніватися в мудрості того ж провидіння, яке дозволило йому бути проданим невільником у Єгипет. Його віра в Бога витримала пробу. Він став міцніший, коли виявився відокремленим від усіх земних надій і прагнень – мертвим для світу. Чим більше він розвивав віру у Всемогутнього, тим більше утверджувався в думці, що за всяку ціну буде жити праведно, стримано, шанобливо. Навіть у в'язниці його вірність, розум і загальна доброта були визнані. Він став довіреною особою і помічником начальника в'язниці. Такий характер, як би його не лихословили, спотворювали і порочили, в кінцевому результаті буде схвалений тими, з ким має близькі стосунки. І цей принцип дійсний сьогодні, як і тоді.

СНИ ЧАШНИКА І ПЕКАРЯ

В'язничні правила в давнину були менш послідовними, ніж тепер. Йосип був у в'язниці роками, про нього, мабуть, забули, і він міг би залишитися там невідомо скільки часу, поки

б не трапилося щось, що представило б його справу на офіційний розгляд. Коли йому було двадцять вісім років, двоє високопоставлених чиновників були кинені до в'язниці, бо образили своєю поведінкою фараона. Один з них був царським довіреним і чашником, тобто тим, хто подавав чашу. Інший був головним пекарем.

Йосип, як головний наглядач в'язниці, почав спілкуватися з цими людьми, бо зауважив їхні сумні обличчя і був схильний до співчуття. Який благородний приклад! Замість тужити, оплакуючи свою долю, Йосип був бадьорий, покладаючись на Бога і чекаючи на якісь обставини, через які Бог врешті відкриє перед ним дорогу. Такий шляхетний характер завжди може знайти час, щоб сказати слово потіхи тим, хто в біді! Який приклад для світських людей сьогодні! Який приклад для християн сьогодні, котрі в багатьох відношеннях мають багато переваг, порівняно з Йосипом.

Дехто говорить нам, що наш рід так стрімко піднімається з тваринної природи через еволюційний процес, що, мабуть, Йосип, який жив майже чотири тисячі років тому (через дві тисячі років після створення Адама) був би майже твариною, лише трохи відійшовши від мавпи. Але яку відмінну оцінку дає про нього цей маленький епізод, в якому не зроблено жодної спроби звернути увагу на мораль в його випробуваннях, а лише записано про них як про реальну дійсність!

Коли Йосип зрозумів, що двоє поважних в'язнів були засмучені загадковими снами, він запропонував пояснити їх. Один підбадьорював, інший розчаровував. Він сказав чашнику, що через три дні він знову отримає милість царя, але повідомив пекаря, що через три дні він буде страчений. Потім Йосип, пам'ятаючи факт, що він має обов'язок подбати про свою власну свободу, просив чашника – того, кого так підбадьорив і з ким був таким дружелюбним – щоб, ставши вільним, той згадав про свого потішителя і зробив щось, аби представити справу Йосипа перед відповідними особами, щоб він міг бути вислуханий і, якщо можливо, звільнений.

Але, нажаль, твердих сердець так багато! Чашник повністю забув про Йосипа, свого в'язничного приятеля, на два роки! Потім він

згадав про це через сон фараона, бо ніхто з єгипетських мудреців не був здатний пояснити його. З проханням про прощення за свою байдужість, чашник розповів царю про випадок зі сном пекаря і своїм сном у в'язниці і про дивного юнака Йосипа, котрий якоюсь богом даною силою пояснив їхні сни, і саме так сталося.

Протягом двох років Йосип, без сумніву, більше надіявся і дуже чекав на якесь вирішення своєї справи. Ми не сумніваємось, що замість ставати слабшим у вірі в Бога, він все більше ревно покладався на Господа і розумів, що його випробування мусять бути на добро. І так було; бо коли Йосипу виповнилося тридцять років – саме тоді, коли він досягнув зрілості згідно з законом стародавніх часів – фараон послав по нього, щоб він пояснив його сни, і дуже високо нагородив його.

ПОЯСНЕННЯ СНІВ ФАРАОНА

Фараон розповів два своїх сни. В першому він бачив сімох гарних, сильних корів, а трохи пізніше таку саму кількість жалюгідних, худих корів – гірших, ніж він коли-небудь бачив. У сні худі корови з'їли ситих корів і не стали виглядати краще. У другому сні цар бачив як із землі виростає гарне стебло, на якому сім повних, здорових колосків зерна, а далі він бачив інше стебло і на ньому сім сухих колосків, нінащо не придатних. Ці останні проковтнули перших і зовсім не виглядали краще.

Молодий Йосип швидко пояснив сни; але перед цим дуже виразно сказав цареві, що пояснення походить не від нього, а від Бога. Таким чином він став прикладом того, що навчає Святе Письмо: «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх», і «Він сповнить тобі твого серця бажання» (Пр. 3: 6; Пс. 37: 4).

Йосип пояснив, що два сни стосуються однієї і тої ж справи – і разом вони навчають, що буде сім років великого врожаю в Єгипетському краї, і що за ними настануть сім років голоду, які повністю поглинуть запаси врожайних років. Продовжуючи, Йосип висунув припущення, що Бог, очевидно, дав цю інформацію, щоб фараон використав її, і порадив негайно призначити особливого царського слугу, щоб купувати весь надлишок зерна протягом семи врожайних років і зберегти його

для споживання протягом семи років голоду.

Фараон дуже мудро погодився і, виявивши велику широту мислення та бажання служити інтересам свого народу, негайно призначив самого Йосипа тим, хто повинен купувати надлишок зерна впродовж урожайних років, щоб мати повний нагляд над цією справою і слідкувати за видачею в наступні роки голоду.

Так Йосип вийшов із в'язниці і вступив у чотирнадцятирічну угоду. Від страждання через наклеп він несподівано зійшов на місце найвищого, наступного після фараона, авторитету в найбільшій імперії тих днів. Чи можемо ми сумніватися, що Божа рука була в справі успіху і вивіщення Йосипа? Звичайно, ні! І ми не повинні робити висновку про якунебудь недостачу божественної ласки у випробуваннях Йосипа в неволі. Навпаки, ми можемо відчувати певність, що лекції його неволі були тільки приготуванням до його наступних випробувань як речника, або мовного знаряддя, фараона по всьому царству.

Ми знову пригадуємо лекцію з минулого тижня – що випробування Йосипа були образом випробувань Ісуса і церкви, Його послідовників. Біблія запевнює нас, що благодать покори і терпеливості тісно пов'язані з любов'ю та вірністю. Св. Павло нагадує нам про це, коли говорить: «Коли ви без кари... то ви... не сини. Хіба є такий син, що батько його не карає?» Він пригадує нам, що «Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає» (Євр. 12: 6-8).

Так було з Ісусом і з усіма вірними апостолами, і так було з усіма послідовниками Ісуса протягом цього Євангельського віку. Це, безперечно, і далі буде правдою у випадку всієї посвяченої церкви. Тому що Господь Ісус любить ці шляхетні характери, Він вважає їх гідними проб, випробувань, карань тощо. Вони необхідні для кваліфікування їх на становище честі, слави, безсмертя і великої відповідальності, до якої Отець покликав Ісуса та Його братів, церкву.

ЗНАЧЕННЯ ТРУДНОЩІВ

Особлива любов Якова до свого сина Йосипа проявилася в привілейованості – в чудовому одязі, чи шаті, тощо. Цілком можливо,

він зіпсував би свого сина, якщо б божественне провидіння не втрутилось і повністю не забрало його з-під батьківського контролю. Багато батьків, особливо багатих, робили схожі помилки. Тому сини багатих батьків не завжди є честю для своїх батьків.

Однак великий небесний Отець не робить ніяких таких помилок. Його народ має запевнення, що проби і труднощі є радше знаком їхнього споріднення з Богом і Його люблячої опіки над ними. Насправді ця провіденціальна турбота є обмежена: «Господь знає тих, хто Його». Його спеціальна діяльність стосується Його посвяченого народу – тих, котрі ввійшли в угоду з Ним, котрі стали Його слугами і Його дітьми. Тільки їм належить обітниця, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8: 28).

Хоча цей особливий поклик стосується виключно церкви цього Євангельського віку, в деякому сенсі він стосувався євреїв від часу Авраама. Йосип належав до цієї лінії, яка була в угоді споріднення з Богом. Це веде до Божої діяльності радше з ним, ніж з юнаком з іншої, не Авраамової, родини. До речі, варто зауважити, що ізраїльтяни пройшли через багато випробувань, тому що були Божим народом. Багатьох з цих випробувань вони могли б уникнути, якщо б не були в угоді споріднення з Богом. Але якщо б вони уникнули проб і труднощів, то уникнули б також деяких привілеїв і благословень. А благословення, які дає Бог, завжди переважають труднощі, які приготують до них.

ОБРАННЯ ЮДЕЇВ І ХРИСТІЯН

Це пригадує нам, що Біблія говорить, що юдейський народ, а потім християни, є Божим вибором – вибраним Божим народом – насінням Авраама, природним і духовним. Обом були запропоновані Божі благословення, не дані іншим народам; і в обох випадках важкі випробування повинні пристосовувати вибраних осіб до майбутньої слави, до якої вони були запрошені.

Однак Бог має в запасі велике благословення також і для невибраних. Протягом тисячі років царювання Месії вибрана церква, святі, будуть співспадкоємцями Месії у великому царстві Бога, яке тоді візьме контроль над

землею. Тоді також вибрані з євреїв будуть використані в іншій частині праці, разом з християнською церквою: одні на небесному рівні, інші – на земному. Через ці два Ізраїлі Божі благословення повинні вилитися на всі народи, роди, люди і мови.

Хоча Бог особливо не наглядав за справами кого-небудь, крім цих двох вибраних класів, однак ми бачимо, що Він дозволив (загальним чином), щоб цілий людський рід зазнав великих лекцій горя. Як метою спеціальних проб і труднощів вибраних класів було дати особливе благословення і виробити якості для їхньої праці як Божих знарядь, так загальні лиха світу дадуть загальні лекції, які будуть корисні всім людям, даючи всім досвід гріха і смерті – навчаючи таким чином всіх про величезну гріховність гріха.

Незабаром, коли царство Месії буде встановлене, коли сатана буде зв'язаний, коли почнеться панування праведності, коли прокляття буде зняте, коли замість нього поллються благословення – тоді підтвердиться цінність

усіх уроків смутку та сліз, крику та вмирання. Людство дуже сильно цінуватиме великі благословення Бога в майбутньому, порівнюючи їх зі злом та смутком теперішнього часу. Коли незабаром вони повністю і остаточно засвоять, що всі ці печалі і сльози є наслідком порушення Божих законів і нехтування Його заповідями, ці лекції, без сумніву, ніколи не будуть забуті.

Скрізь, де пройшов плуг горя, він перевернув паруючу землю і приготував її для засіву божественної правди і благодаті. Наступний вік, під корисним правлінням Месії, буде часом сіяння насіння знання Бога і оцінювання Його славного характеру та плану. Наслідки, безперечно, як говорить Святе Письмо, будуть славні. В кінцевому результаті всі користатимуться з цих благословень вічно, крім тих, які свідомо відкинуть їх, вибравши гріх радше ніж праведність, в той день, коли знання правди буде дане всім і коли буде явне сприяння праведності. R5216

БОЖЕСТВЕННА СПРАВЕДЛИВІСТЬ І МИЛІСТЬ

2 Хр. 33: 1-20

«Перестаньте чинити лихе. Навчіться чинити добро» (Іс. 1: 16, 17).

Манасія, центральна постать цього дослідження, був сином доброго царя Єзекії. Манасія зацарював над Юдеєю, маючи дванадцять років, – поганим сином доброго батька. Можливо, ця справа добрих батьків та поганих синів і поганих батьків та добрих синів часто була наслідком доброго чи поганого характеру матерів, а також факту, що цар, зайнятий державними справами, не міг приділяти належної уваги вихованню своїх дітей. Без сумніву, є винятки з кожного правила, але неможливо не висловити деякого докору батькам кожної легковажної дитини.

НЕБАГАТО ХТО УСВІДОМЛЮЄ СВЯЩЕННІСТЬ БАТЬКІВСЬКОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Бути батьками є, без сумніву, найвищою та найважливішою функцією людського життя. Однак як мало хто розуміє священність батьківської відповідальності! Пророк

запитує: «Хто чистого може вивести з нечистого?» Визнаючи, що ніхто з нашого роду не може, бути досконалим, ми мусимо визнати також, що батьки мають великі можливості як для добра, так і зла своїх дітей. Цю відповідальність слід відчувати ще при виборі пари, до одруження. Ми не стверджуємо, що одруження потрібно ставити на тому ж рівні, що й розведення племінної худоби, ігноруючи найпрекрасніші почуття, однак ми дійсно стверджуємо, що потрібно дошукуватися духа здорового розуму в зв'язку з найважливішою угодою життя, яка впливає не лише на долю та щасливість пари, але і її потомків.

Кожен, хто побачить, з якою турботою науковці квітникарі та садівники розводять добірні сорти фруктів, квітів та овочів, той матиме причину засоромитися тим, як мало уваги приділяється досягненню властивих ідеалів щодо людського роду – справді вражає, що більшість взагалі не має жодних ідеалів; визнається тільки сліпа, груба пристрась.

Той, хто займається розведенням коней,

собак, худоби тощо, пояснить, яким турботливим він є з самкою протягом періоду виношування – її здоров'я, її оточення, все береться до уваги, тому що все має вплив на її потомство. Однак той самий чоловік, який розводить худобу, коней, домашню птицю тощо, здається, приділяє мало уваги стану жінки, матері його власних дітей, протягом періоду вагітності. Як дивно, що любитель коней усвідомлює, що на кобилу в період виношування будуть благотворно впливати картини кінних забігів і перегляд кінних змагань, і що внаслідок цього її лоша буде більш швидким і більше коштуватиме, однак він не здатний застосувати цього принципу до своєї власної дружини!

Нічого дивного, що діти народжуються нервовими і дратівливими, коли ми знаємо, що матір, яка носила їх, тривожили і дратували тисячами способів? Нічого дивного, що діти народжуються, щоб успадкувати пристрасть, гнів і хтивість, коли ми думаємо про випробування їхніх матерів, які так впливали на них? Безперечно, всі здорово мислячі батьки, розуміючи ці справи, закладатимуть належні основи характеру в своїх дітях – основи, на яких згодом вони будуть терпеливо, турботливо і з любов'ю розвивати своїх дітей згідно з найвищими критеріями праведності, красою святості і відданості Творцю! Але хоча це повинно бути старанням усіх, чи могли б ми сподіватися хоч колись привести світ до стану бажання і старання про такі результати? Ніколи! Надія для світу померла б, якщо б вона не базувалася на певному Слові Господа, яке обіцяє людству допомогу Згори, у великому царстві Месії.

ДОЛИНА ГІННОМ

Цар Манасія відновив ідолопоклонство, побудував на подвір'ї храму жертовники для поклоніння Ваалу, використовував чари та мав зв'язок зі злими духами. Господь дозволив йому іти цим шляхом, і більшість народу, очевидно, була схильна до доброго чи до злого за прикладом свого царя. Таким чином люди були введені в гріх. За цю поведінку прийшло покарання. Господь дозволив асирійському царю стати виконавцем покарання. Він захопив місто і взяв у полон царя. Слід зауважити, що покаранням за ідолопоклонство не були вічні

муки; цей помилковий погляд прийшов до нас протягом «темних віків». Ми повертаємося до кращого розуміння Бога та Його Слова.

Після того як цар деякий час був у неволі, його розум почав вертатися до нього, і він почав засвоювати свій урок. Безперечно, йому прийшли на розум думки про його доброго батька, царя Єзекію, і про Господні благословення для нього. Цар Манасія покався, просив у Господа прощення і отримав його, і був повернений до свого царства.

В зв'язку з ідольськими вимислами царя, як записано у шостому вірші, він «перепроводжував своїх синів через огонь у долині Гінномового сина». Ця долина лежить відразу за межами міста Єрусалима, на південь. Тепер вона значною мірою засипана і поросла садами. В давнину це була глибока долина. Якийсь час її використовували для релігійних обрядів. Там був побудований великий мідяний бовван, тіло якого було порожнистим і служило димарем для вогню, розведеного вниз. Бовван мав простягнені руки, які ставали розпеченими, і на цих руках час від часу фальшивому богу приносили в жертву дітей, цілковито всупереч усьому, що дозволив Всемогутній.

Пізніше ця долина Гінном була осквернена, так що вже ніколи не могла знову бути вживана як місце поклоніння. Без сумніву, її використовували як місце для знищення сміття міста Єрусалима – мертвих котів, щурів та собак тощо, яких кидали туди і спалювали, а сірка горіла в цьому місці для знищення отруйних газів. Тіла мерзенних злочинців після смерті також могли бути вкинені в цю долину як сміття, показуючи відсутність надії на майбутнє життя для них.

У Новому Заповіті, написаному грецькою мовою, ця «долина Гінномового сина» названа Ге-гінном або, згодом, Геєна. Наш Господь кілька разів використовував цю долину для ілюстрації другої смерті – безнадійності для усіх тих, котрі добровільно, свідомо і невідступно відкидатимуть Божу милість.

НАВЧІТЬСЯ ЧИНИТИ ДОБРО

Наш вірш з Ісаї є Господнім застереженням: «Перестаньте чинити лихе. Навчіться робити добро». Це представляє загальну Божу позицію до нашого роду. Він не дорікає

нам за те, що ми грішники, бо Він Сам пояснює, що ми були народжені в гріху і сформовані в беззаконні, в гріху зачали нас наші матері. Чого Господь бажає від нас, це те, щоб, усвідомлюючи наш поганий стан, ми відвернулися від усього цього, щоб поступати якнайкраще в міру можливості. Ми не будемо здатні здійснити це перетворення в собі, якщо не матимемо правильної волі та чистого серця, тобто щирого старання про праведність. Усім таким Господь пропонує допомогу, підтримку, і цю підтримку Він

передбачив для нас у нашому Відкупителі. Він уже є підтримкою для тих, хто може прийняти Його та Його Слово вірою. Він буде справжньою допомогою великій більшості людства впродовж встано-влення Його царства. В кінцевому результаті всі, котрі полюблять праведність і зненавидять беззаконня, будуть здатні осягнути вічне життя, а всі, котрі полюблять беззаконня і зненавидять праведність, матимуть кару другої смерті, символічно представлені в геєнні – «вічну погибель від лиця Господнього». R4839

«ДАНИЙ НАМ СИН»

Ісаї 8: 23; 9: 1-6

*«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син»
(вірш 6).*

Сьогоднішнє дослідження стосується теми, яка протягом століть викликала трепет цивілізованого світу – теми, яка ніколи не застаріє, яка, навпаки, на всі віки буде темою для ангелів і людей. Щоб правильно зрозуміти і оцінити народження Ісуса, його потрібно розглядати з точки зору дару божественної любові. Будь-який інший погляд на цю справу – це просто скринька без дорожочинностей. Святе Письмо дає нам ключ до думки: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3: 16).

Світ був під вироком смерті; людство вмирало впродовж більше, ніж чотирьох тисяч років. Від самого початку Бог жалів людство. Так, ще перш ніж ввійшов гріх, божественна мудрість бачила кінець і не створила б людину або не дозволила б на умови, які привели до гріха і вироку смерті, якщо б не передбачила і заздалегідь не приготувала людського відкуплення.

Бог навмисно уклав справу так, що вимагалася смерть досконалої людини, щоб відкупити Адама та його рід, який втратив життя в ньому і через нього. Бог знав на початку, що не знайдеться жодної такої досконалої людини, тому що всі люди були з Адамового роду і мали частку в Адамовій слабкості, недосконалості і в Адамовому осуді. Від початку Бог в божественному плані задумав, що Однородженому в Отця, Логосу, дієвому представнику Божества

в праці Творення, має бути дарований великий привілей бути Відкупителем людини, а через це гарантована велика нагорода – «слава, честь і нетління» божественної природи, через воскресіння з мертвих.

ПЕРШИЙ КРОК ВІДКУПЛЕННЯ

Першим обов'язковим кроком у відновленні людини було те, що Логос повинен був стати тілом, перебувати між нами і за благодаттю Божою скуштувати смерть за кожну людину (Івана 1: 14; Євр. 2: 9). У цій порі року ми святкуємо цей перший крок – народження Ісуса. Він, будши багатий, збіднів ради нас, щоб ми могли збагатитись Його убозством.

Сьогоднішнє дослідження показує, що служіння Ісуса мало відбуватися у Галілеї, що ті люди з юдеїв, котрі того часу, як вважалося, перебували у найбільшій темряві, побачать велике світло божественної правди, представлені в Ісусі та Його служінні. Це мало першочергове виконання в Галілеї, де була вчинена більша частина могутніх діл Ісуса. Але справжнє виконання цього відкладено на майбутнє, коли зійде велике світло Тисячолітнього царства, «Сонце Правди та лікування в проміннях Його». Від присутності цього славного Сонця втече смуток і зітхання, зникнуть нещастя і забобони, більше не буде гріха і темряви, кожне коліно схилиться і кожен язик визнає. Ісус є великим Осередком того Сонця Праведності, але, як Він вказує, на світанку, показуючи Його славу, з Ним повинен бути клас нареченої, який вибирається протягом цього віку. Вони

сидітимуть з Ним на Його престолі. Після того, як «пшениця» цього віку силою першого воскресіння буде зібрана до «клуні», наречена Христа сятиме з нареченим, щоб зцілити земні смутки та розвіяти земну ніч (Мт. 13: 43). Усе це настане, бо «Дитя народилося нам, даний нам Син», бо «влада на раменах Його», бо «кликнуть ім'я Йому: Дивний, Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру».

ПАДІННЯ ВАВИЛОНА

Ми повинні розуміти, що вірші 2-4 як звертання не до природного, а до духовного Ізраїлю – номінального. Святий народ феноменально розмножився, але радість не збільшилася. Є багато фальшивих дітей в номінальній родині Бога, є багато «куколю» на пшеничному полі. Але у час жнив цього віку буде радість; вірні будуть тішитися, «як тішаться, коли ділять здобич». Важке ярмо забобонності віросповідань і жезло гнобителя, сатани, будуть зламані, як за днів мідіян, коли Гедеон зі своїм малим загonom примусив утікати армію мідіян і звільнив народ. Вірш 3 натякає, що падіння Вавилону і зламання ярма та жезла відбудеться у великому «часі утиску». «Усякий бо чобіт військовий, що гупає гучно, та одежа, поплямлена кров'ю, – стане все це пожежею, за їжу вогню».

БАГАТО ТИТУЛІВ МЕСІЇ

Безперечно, наш великий, високо піднятий Відкупитель повинен мати багато титулів на ознаменування дивовижних посад, які Він займатиме, і служінь, які виконуватиме. Але це буде в майбутньому. Його велика праця в минулому, Викупна праця, була фундаментом усієї Його майбутньої праці. Завдяки Своїй вірності Він матиме право взяти на Себе ці різні обов'язки і використовувати ці різні можливості. Ісус використовуватиме їх, коли на них надходитиме час. Право управляти світом належить Йому від часу, коли Він помер за нас, але Він чекає Отцівського часу, щоб взяти Свою славу владу для царювання. І це Правління мусить належати Йому перш ніж Він зможе почати втілювати в життя ці різні титули.

Перш за все Він об'явиться світу як Дивний, як втілення, вираження божественної справедливості, божественної любові,

божественної мудрості і божественної сили. Світ Його таким не знає. Він буде об'явлений людству «в огні полум'яному» в час утиску, а потім у праці спасіння Його Тисячолітнього царства.

Він буде Порадником світу, щоб давати допомогу, керівництво, напрям, на основі якого вони через реституцію можуть повернутися до гармонії з Єговою і втішатися благословеннями, приготованими через відкуплення. Як Голова церкви Він був її Порадником, але наш вірш говорить про Нього як про Великого Царя, або Правителя, світу і як про Наставника світу, Великого Пророка, тобто Учителя, Якого Бог обіцяв через Мойсея.

Його титул Бог Сильний, тобто Могутня Істота, буде тоді визнаний на землі, як також на небі – «Його Бог підвищив Своєю правицею – на Начальника і Спаси, щоб дати Ізраїлеві покаяння і прощення гріхів», і «для всіх, що далеко» (Дії 5: 31; 2: 39).

Титул Отець Вічності буде стосуватися Його як Життєдавця світу, протягом тисячі років Його царювання. Впродовж всього цього часу Він буде давати людству «життя подостатком» – вічне життя усім, котрі будуть слухатись Його – тому Його титулом є Отець Вічності, або Отець, Котрий даватиме людству вічне життя. Весь світ людства, відновлений на людському рівні, здобуде своє право на вічне життя як людські істоти в земному Раю з їхнім Відкупителем, Котрий тоді буде їхнім Царем. Але не так є з церквою, бо Ісус не є для церкви Отцем Вічності. Навпаки, св. Петро говорить: «Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа... відродив нас до живої надії».

Титул Князь Миру не буде стосуватися Його на початку Його царювання, коли Він розбиватиме на куски, як глиняний посуд, кожну людську систему, яка не є у згоді з божественними критеріями (Об. 2: 27; Пс. 2: 9), але справжній мир буде встановлений невдовзі, і Його пізнають як Князя Миру, як Того, чие царювання буде незаперечним і безпечним. «Без кінця буде множитися панування та мир»; не буде жодних бунтів; Його царство не проміне. Його царювання, наприкінці тисячі років, повністю завершиться, тому, що «Він передасть царство Богові й Отцеві», щоб Той міг бути у Всьому Все.

«НА ТРОНІ ДАВИДА»

Царство Месії назване «троном Давида» з двох причин: по-перше, ім'я Давид означає Улюблений, а Месія, Улюблений Бога, Отця, є прообразом Давида, як царство Месії буде прообразом Давидового царства. Давид просто «сидів на троні Господнього царства»,

воно не було його царством. Отож Більший за Давида сидітиме на Троні царства Єгови, щоб упорядкувати його і остаточно встановити його протягом тисячі років Свого царювання. Тоді Він передасть його. «Ревність [любов] Господа Саваота це зробить», діючи через Месію. R5135

ЗМАГИ, НАГОРОДА, БІГ

Апостол у своїх двох посланнях більш менш виразно представляє християнина, як того, хто біжить дистанцію, щоб здобути перемогу. Як у випадку всіх образів та притч, так і тут, мабуть, можливо дещо по-іншому глянути на те, що він мав на думці, тобто як саме застосувати його образну мову до наявних фактів. Ми раді, що ці факти загально є виразними, бо це, так чи інакше, важливо.

Незадовго до того, як святого Павла страшили, він писав: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведності» (2 Тим. 4: 7, 8). Якщо це було написано за шість місяців до того, як він помер, або ж навіть за місяць чи лише за шість днів, то чи ж з цього виникає, що за день чи за рік до цього воно не було правдою? Ні, ми так не думаємо. Ми повинні також вірити, що коли раніше той самий апостол писав, що «тягнуть мене одне й друге» – маючи вибір: жити чи померти, – він, мабуть, також відчував, що перебуває біля мети, яка дасть йому велику нагороду.

Але ми не можемо припустити, що апостол завжди був біля цієї мети, яка дала б йому нагороду. Звичайно, він, як і всі з нас, був спочатку зачатий духом і потім оживлений цим духом. Зрозуміло, що протягом часу між зачаттям і оживленням ані він, ані ми не можемо бути біля цієї «мети», де є нагорода.

Тому слід бачити мету, критерій характеру, який потрібен переможцям і який неможливо досягти на початку бігу, ані навіть якийсь час після цього, – тобто мету, розвиток характеру, який можливо здобути лише за деякий час до смерті. Оскільки «любов є виконанням Закону», то чи ж не було б правильно вважати її метою, або критерієм? Ми прийшли до переконання, що саме досконала любов є критерієм нашого прийняття Богом до вічного життя:

тобто померти до того, як ми її здобули, напевно означало б втрату нагороди, так само як смерть у будь-який час після досягнення мети означала б для нас корону життя.

Досконала любов містить любов до Бога, до братів, до себе, до наших ближніх і до наших ворогів. Більшість вчення Святого Письма присвячена опису цієї досконалої любові і захопленню Божого народу прагнути її, бо вона представляє плоди духа, які треба обов'язково виростити, тобто розвинути, як плоди виноградини. Мета обрізування гілля – принести більше плодів праведності, бо без неї гілка буде відтята від виноградини.

Щоправда, нам є приписані деякі речі відтоді, як ми сталися членами Христа: нам є приписана чистота, але не плід виноградини – любов. Її треба розвинути. Отже кожному християнину слід бігти, намагатися досягти цього жаданого мірила, цієї мети. І це справді так, не дивлячись на те, чи апостол мав на думці ілюстрацію бігу, чи ні.

Коли апостол наполягає «все подолавши, встояти» (Дерк.), це означає, що дистанцію вже пройдено і що перед смертю вже здобуто бажаний рівень характеру. Хіба ж не є так у випадку всіх «переможців»? Хіба ж ми не починаємо наш християнський шлях зі звичайною обов'язковою любов'ю до Бога та братів? Хіба ж ми не «звертаємось до досконалості» – не просуваємось до досконалої любові? Справді, апостол каже: «не тому, що я... вже вдосконалився», – і ми разом з ним можемо заперечити дійсну досконалисть. Але відколи він у серці досяг мети досконалої любові, то праведність, тобто досконалисть Закону, була йому порахована, визнана. І він додає: «Тож усі [з вас], хто досконалий, думаймо це».

Але чого можна сподіватися (якщо взагалі чогось можна сподіватися) від тих, котрі до-

сягли мети досконалої любові? Дуже багато! Лише після того, як вони досягли її, вони починають ходити слідами Ісуса з того і з цього боку згаданої мети. Будучи справді досконалим, наш Господь не потребував бігти до мети, бо Він вже був там як досконала людина. Йому треба було міцно і безкомпромісно «стояти» біля цієї «мети», як це сказано нам, щоб «все подолавши, встояти» (Дерк.), маючи в Нім повноту. Стояти так біля мети є справжнім випробуванням, справжньою перевіркою. Стояти означає бути «переможцем» світу, тіла та диявола. Досягнення мети є часто стомливим та повільним, але не так має бути. Оскільки йдеться лише про стан розуму, то цього можна досягти швидко, та з причини відсутності запалу багато-хто довгі роки знаходиться біля неї, а деякі ніколи її не досягають – ніколи не є оживлені, а тому ніколи не будуть народжені з духа.

Лише після того, як ми досягли мети досконалої любові, ми, як і Господь, повинні терпіти лихо і боротися доброю боротьбою. Заохоченням є «безмірне ба-

гатство слави вічної ваги», обіцяне тим, які покажуть особливу доблесть в служінні Цареві.

Коли апостол каже: «А як хто йде на змаги, то вінка не одержує, якщо незаконно змагається», – він, іншими словами, каже, що людина повинна знаходитися біля мети досконалої любові (виконання закону), інакше її намагання не матимуть похвали та прийняття в Божих очах.

Іншим можливим баченням такого змагання є уявлення собі лінії мети і що ця лінія представляє досконалию любов. Отож від кожного бігуна вимагається бути в кінці життя якомога ближче до цієї лінії. Але такий погляд не дає можливості пояснити те, що святий Павло закінчив свій біг за тижні або місяці до того, як помер, ані його слова, що «тягнуть мене одне й друге», сказані кілька років раніше.

Отже, яке б представлення не ілюструвало факти найкраще нашому розуму, маймо від них задоволення і радіймо тим, що ці факти є такими виразними та зрозумілими, що не підлягають дискусії. R4050 (1907 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
 - Небесна Манна (укр. та рос.)
 - На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
 - Боже Царство (86 стор.) (укр.)
 - Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
 - Надія (22 стор.) (укр.)
 - Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
 - Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
 - Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
 - Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
 - Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
 - Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
 - Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
- Вся література висилається безкоштовно

Просимо завітати в Інтернет на сторінку <<http://www.scripturestudy.net>>, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Лицею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.